

Arrest

nr. 288 228 van 27 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. KÖSE
André Dumontlaan 210
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KÖSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is sinds 22 februari 1999 in het bezit van een identiteitskaart voor vreemdelingen, in het kader van gezinshereniging. Op 8 april 2010 wordt hem een elektronische C-kaart uitgereikt.

1.2. Op 6 maart 2014 wordt verzoeker van ambtswege afgevoerd uit de bevolkingsregisters. Een verzoek tot herinschrijving van 3 mei 2016 wordt geweigerd. Verzoeker wordt uitgenodigd alsnog de nodige documenten voor te leggen, maar hierop komt geen reactie en verzoeker kan door de politie ook niet langer worden teruggevonden op het opgegeven adres.

1.3. Op 3 november 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is de bestreden akte en luidt als volgt:

“Aan de Heer:

Naam: [K.]

Voornaam: [A.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GROND- GEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Op 14.12.2020 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 20 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Gent voor opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeids-ongeschiktheid tot gevolg, mondelingen of schriftelijke bedreigingen onder bevel of voorwaarde-criminele straf. Dergelijke feiten tonen een totaal gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden aan. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene werd op 29.07.2022 gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ. Hij verklaarde dat hij al lang in België is. Hij opende in 1997 een pita zaak met zijn toenmalig echtgenote. In 2000 zijn ze gescheiden waardoor het werken in de pita zaak moeilijke[r] verlie[p]. Hij begon daarom halftijds in een fabriek te werken. Hij verklaarde dat een terugkeer naar Turkije oké is voor hem. Hij vulde de vragenlijst in en stelt in 1997 in België te zijn aangekomen; dat hij gehuwd is en op die manier naar België kwam; dat hij op dit moment geen identiteitsdocumenten meer heeft; dat hij geen medische problemen heeft; dat hij geen duurzame relatie, familie of kinderen heeft in België; dat hij neven, een broer en een zus heeft in België; dat hij geen redenen heeft om niet te kunnen terugk[er]en naar Turkije.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het bezit was van een C kaart, geldig tot 18.03.2015. Op 06.03.2014 werd hij van ambtswege afgevoerd. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk.

Overeenkomstig artikel 42 quinquies § 7 van de wet van 15/12/1980 wordt het duurzaam verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 2 achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het duurzaam verblijfsrecht heeft verloren.

Betrokkene verklaarde geen duurzame relatie en geen kinderen te hebben in België. Hij verklaarde wel een broer, een zus en neven te hebben. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-

Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze verwanten aantoon. De contacten met familieleden in België, kunnen ook onderhouden worden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar hij verblijft.

Betrokkene verklaarde sinds 1997 in België te verblijven. Ondanks zijn lange verblijf in België, is niet gebleken dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Hij legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Het plegen van dergelijke ernstige feiten alsook het zich niet in regel stellen met zijn verblijfsdocumenten, getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Gelet op het feit dat betrokkene zelf geen bezwaar uitte om terug te keren naar Turkije, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1997 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het bezit was van een C kaart, geldig tot 18.03.2015.

Op 06.03.2014 werd hij van ambtswege afgevoerd. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk.

Overeenkomstig artikel 42 quinquies § 7 van de wet van 15/12/1980 wordt het duurzaam verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 2 achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het duurzaam verblijfsrecht heeft verloren.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij sindsdien zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 14.12.2020 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 20 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Gent voor opzettelijke slagen en verwon[din]gen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, mondelingen of schriftelijke bedreigin[g]en onder bevel of voorwaarde-criminele straf. Dergelijke feiten tonen een totaal gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden aan.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Op 14.12.2020 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 20 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Gent voor opzettelijke slagen en verwon[dij]ngen met ziekte of arbeids-ongeschiktheid tot gevolg, mondelingen of schriftelijke bedreigin[g]en onder bevel of voorwaarde-criminele straf. Dergelijke feiten tonen een totaal gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden aan.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1997 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het bezit was van een C kaart, geldig tot 18.03.2015.

Op 06.03.2014 werd hij van ambtswege afgevoerd. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene In de betwiste periode aanwezig was in het Rijk.

Overeenkomstig artikel 42 quinquies § 7 van de wet van 15/12/1980 wordt het duurzaam verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 2 achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het duurzaam verblijfsrecht heeft verloren.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij sindsdien zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Vasthouding

[...].

Het inreisverbod maakt het voorwerp uit van een afzonderlijk bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ingediend beroep, gekend onder het rolnummer 284 271.

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren (hierna: het koninklijk besluit van 7 augustus 1995), van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“1.

In de bestreden beslissing wordt o.m. gemotiveerd dat een inreisverbod zou worden afgeleverd in toepassing van art. 74/11, §1, vierde lid Vw., en dus zgn. omdat verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

Het begrip 'openbare orde' wordt door de rechtspraak van het Hof van Justitie als volgt bepaald: "Uit zijn rechtspraak blijkt dat "[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]". Maar "[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie."

Conform de rechtspraak van het Hof van Justitie dient onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" te worden begrepen

- het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413),
- de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262),
- de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen,
- de illegale wapenhandel,
- het witwassen van geld,
- de corruptie,
- de vervalsing van betaalmiddelen,
- de cybercriminaliteit
- en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken."

Het komt de gemachtigde toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in voorliggende zaak de bevoegde staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De minister moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen, zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij/zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij kan worden opgemerkt: "dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29).

Vastgesteld dient dat de duur van het inreisverbod (8 jaar!) en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn. Het is absoluut ondenkbaar dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen op basis van een verstekbeslissing, op basis van de vermelde omstandigheden en in het licht van de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor meer dan vijf jaar zoals voorzien in artikel 74/11, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

Art. 74/11 Vw. definieert niet kwestieuze gedragingen en veroordeling die een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormen, terwijl de zesde overweging van de Terugkeerrichtlijn luidt dat overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Europese Unie beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld moeten worden en op objectieve criteria moeten berusten.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde op zeer ongelukkige wijze en manifest ten onrechte tot de stelling komt dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een ernstig gevaar zou impliceren voor de openbare orde, waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt opgelegd.

Te meer het centrum van de belangen van verzoeker in België is gevestigd, zoals hierna verder ook uiteengezet.

Het bevel is dan ook onvoldoende gemotiveerd. Verweerster kan niet aantonen dat zij het gedrag van verzoeker ter dege heeft onderzocht, laat staan of verzoeker inderdaad een actuele gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Moest zij dit wel hebben gedaan, zou zij vooreerst al gezien hebben dat kwestieuze veroordeling dd. 14.12.2020 vanwege de Correctionele Rechtbank van Gent een verstekvonnis betreft! Verzoeker heeft m.a.w. zijn verdediging niet eens kunnen opnemen.

Er lijkt enkel sprake te zijn van speculatie.

Moest verzoeker in vrijheid worden gesteld, zou hij verzet of minstens hoger beroep kunnen aantekenen tegen voormelde correctionele beslissing, waarna er tenminste een definitieve, afdwingbare vonnis zou voorliggen dat duidelijk zou aantonen dat verzoeker geenszins schuldig is aan de hem ten laste gelegde feiten.

Bovendien is niet in concreto onderzocht of er thans wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

Art. 3 Wet 29 juli 1991 stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Hij moet afdoende zijn."

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wilt zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belang-rijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De motivering van een administratieve beslissing moet steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden omvatten zodat betrokkenen kennis nemen van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich vergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechts-onderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die hij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

De hoorplicht beschermt het recht van de rechtsonderhorige om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd om zijn persoonlijk gedrag, dat hem als

een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd, daar het niet duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid zou kunnen oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Verzoeker was in de voorbereiding om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen in functie van zijn Bulgaarse vriendin, dewelke op haar beurt eveneens een lopende verblijfsdossier heeft. Zodoende is deze inreisverbod dan ook volstrekt onjuist, minstens onredelijk, onproportioneel en tast zij de rechtszekerheid. Herhaald zijnde dat verweerster zich slechts op een verstekvonnis baseert, vonnis uitgesproken zonder verdediging van verzoeker, dat bovendien gewijzigd kan worden middels een verzet- of hoger beroepsprocedure.

Bovendien is het centrum van het familiaal en gezinsleven van verzoeker in België gevestigd! Verzoeker verblijft sedert 1997 in België. Zijn familie en vriendin wonen allen in België.

Dit terwijl het de vaste rechtspraak is van Uw Raad (RvV 19 november 2014, nr. 135.627) dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod mag verwijzen om de verblijfsaanvraag als familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking te nemen of te weigeren. De Dienst Vreemdelingenzaken dient de aanvraag tot gezinshereniging te onderzoeken. De aanvraag kan slechts rechtmatig worden geweigerd omdat niet voldaan zouden zijn aan de wettelijke voorwaarden, of omdat er fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde zou zijn, quod non in casu!

Verweerster heeft verzoeker met de opstart van de aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 20.12.2021) een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor het Nederlands inreisverbod impliciet, doch zeker werd ingetrokken (RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 25 mei 2014, nr. 10.529).

Dit is immers onverenigbaar met het nadien aan verzoeker toegekend tijdelijk verblijf. Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en precaire verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk. De bijlage 20 raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan de verwijderingsmaatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046; RvV 18.11.2016, nr. 177 933, p.22).

De bestreden beslissing houdt m.a.w. geen stand en is duidelijk op onzorgvuldige en gebrekkige wijze genomen. Dit vormt uiteraard een schending van het zorgvuldigheids-, het materieel motiverings-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel!

2.

Art. 4 KB van 7 augustus 1995 stelt dat de vreemdeling, die tenminste 21 jaar oud is, gemachtigd kan worden in het Rijk terug te keren, wanneer hij aan de volgende twee voorwaarden voldoet:

1. op het ogenblik van zijn vertrek 15 jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in het Rijk verbleven te hebben,

2. over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Verzoeker verblijft sedert 1997, en dus meer als 15 jaar, in België, alwaar hij zonder tussenkomst van het Belgisch sociaal netwerk, in zijn eigen onderhoud voorziet.

Verweerster toont op geen enkele wijze aan, buiten de onjuiste verklaringen van verzoeker, verkeerde-lijk afgelegd wegens communicatieproblemen, dat verzoekers centrum van belangen niet in België ligt.

De thans bestreden beslissing schendt dan ook zeer zeker art. 7 KB van 7 augustus 1995.

Verzoeker werd nooit gevraagd om zijn standpunt te laten kennen. Verweerster heeft hem evenmin gevraagd of hij over voldoende bestaansmiddelen al dan niet zou beschikken, noch om aan te tonen dat het centrum van zijn belangen altijd in België heeft gelegen.

3.

Er is eveneens sprake van schending van art. 8 EVRM.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven in de zin van art. 8 EVRM een ruim begrip is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië.)

“Verdragsluitende Staten zijn er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69).

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang “(EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens vriendin [S.I.] enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker heeft mevrouw [S.I.] leren kennen via het internet in 2019. Het is voor verzoeker dat de Bulgaarse mevrouw [S.] heeft beslist om te verhuizen naar België, hetwelk gebeurde in april dit jaar. Een dat haar formaliteiten zouden zijn vervuld, zou verzoeker beginnen met zijn aanvraag tot verblijf.

Er werd echter door verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met de feitelijke omstandigheden én onvoldoende gewicht gegeven aan het privé- en gezinsleven van verzoeker zoals beschermd onder art. 8 EVRM. Had hij dit wel gedaan, quod non, had verwerende partij tot de conclusie gekomen dat verzoeker zich wel degelijk in buitengewone omstandigheden bevindt die nopen tot de toepassing van art. 12bis Vw. en die een aanvraag van het grondgebied toelaten."

3.2. Voorafgaand stelt de Raad vast dat verzoeker een eerste onderdeel van zijn middel volledig heeft ontwikkeld ten aanzien van het hem opgelegde inreisverbod voor acht jaar. Hij gaat er echter aan voorbij dat hij een apart beroep heeft ingesteld tegen dit inreisverbod en dat het huidige beroep enkel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. In zoverre verzoeker een eerste onderdeel van zijn middel richt tegen een beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van het huidige beroep is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een theoretische uiteenzetting inzake artikel 3 van de voormelde wet, zonder te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Er dient te worden vastgesteld dat na een simpele lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt op welke juridische en feitelijke overwegingen deze beslissing is gegrond, waardoor verzoeker in staat wordt gesteld zich hiertegen in rechte te verdedigen en het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.4. In zoverre verzoeker overgaat tot een inhoudelijke kritiek op de bestreden beslissing, doelt hij op een schending van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, en het hiermee samenhangende proportionaliteitsbeginsel, staan de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden in eerste instantie onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, die de

rechtsgrond vormen op basis waarvan verzoeker bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op twee rechtsgronden, die elk op zich reeds volstaan om de afgifte ervan te schragen. Zo wordt verzoeker allereerst bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum of geldige verblijfstitel. Daarnaast wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, waarbij wordt verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling op 14 december 2020 door de correctionele rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 20 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en voor bedreigingen.

Verzoeker gaat enkel in op de motivering inzake artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij hij betwist dat hij actueel een gevaar vormt voor de openbare orde. Hij laat echter de eerste rechtsgrond, artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, volledig ongemoeid. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort of van een geldig visum of enige andere verblijfstitel. Dit dragende motief van de bestreden beslissing worden niet onderuit gehaald. Aldus is het motief aangaande de openbare orde slechts bijkomend en niet determinerend en dient deze kritiek niet verder te worden onderzocht.

3.6. Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan evenwel enkel toepassing vinden in de mate dat de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten niet in strijd komt met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Verzoeker beroept zich in dit verband op een schending van artikel 8 van het EVRM, zodat het middel verder dient te worden onderzocht in het licht van dit verdragsartikel.

3.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker geeft aan dat zijn centrum van belangen zich in België bevindt, dat hij hier al sedert 1997 verblijft en dat er geen rekening is gehouden met zijn partnerrelatie met een Bulgaarse vrouw die hij in 2019 via het internet heeft leren kennen en die intussen naar België is verhuisd en bezig is haar verblijf in regel te stellen. Hij geeft aan dat hij, van zodra het mogelijk is, een aanvraag gezinshereniging wenst in te dienen in functie van zijn partner.

Inzake de aanwezigheid van gezins- of familieleden in België en de persoonlijke banden met België motiveerde verweerder in de bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkene verklaarde geen duurzame relatie en geen kinderen te hebben in België. Hij verklaarde wel een broer, een zus en neven te hebben. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie-en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van

afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze verwanten aantoon. De contacten met familieleden in België, kunnen ook onderhouden worden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar hij verblijft.

Betrokkene verklaarde sinds 1997 in België te verblijven. Ondanks zijn lange verblijf in België, is niet gebleken dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Hij legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Het plegen van dergelijke ernstige feiten alsook het zich niet in regel te stellen met zijn verblijfsdocumenten, getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. [...]"

Verzoeker gaat niet concreet in op deze motivering, maar betoogt dat hij wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven heeft met een Bulgaarse vrouw. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker op 29 juli 2022 verklaarde dat hij geen duurzame relatie heeft in België en naliert om mevrouw S.I. of enige partner te vermelden. In een mail van verzoekers raadsman van 21 september 2022 wordt de relatie wel kort vermeld. De advocaat vermeldt verzoekers partner bij naam en ook haar adres. De advocaat stelt verder dat verzoeker de intentie heeft om wettelijk te gaan samen-wonen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker, op eigen vraag, nogmaals werd gehoord op 27 oktober 2022. Hoewel dit interview op zijn eigen vraag heeft plaatsgevonden, heeft verzoeker opnieuw nagelaten om mevrouw S.I. te vermelden of enige duiding te geven aangaande hun relatie. Gelet op deze gegevens, komt het niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor dat verweerder heeft geoordeeld dat verzoeker heeft verklaard geen duurzame relatie te hebben in België. Er kan van verweerder niet worden verwacht dat hij rekening zou houden met een zeer summiere vermelding van een relatie door verzoekers raadsman, terwijl verzoeker zelf in twee verschillende verhoren met geen woord rept over enige duurzame relatie in België. Volgens het verzoekschrift heeft verzoeker mevrouw S.I. leren kennen via het internet in 2019 en is zij in april 2022 naar België verhuisd. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker in juli en oktober 2022 het bestuur hiervan niet op de hoogte heeft kunnen stellen. Van de thans door verzoeker ingeroepen "*communicatieproblemen*" is geen concrete aanwijzing terug te vinden in het administratief dossier en verzoeker toont dit niet concreet aan. De Raad kan in dit verband verder ook enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker op enig ogenblik een tastbaar (begin van) bewijs heeft voorgelegd inzake een duurzame partnerrelatie. Ook in de huidige procedure is dit niet het geval. Het louter voorleggen van een kopie van het identiteitsdocument van de voorgehouden partner kan moeilijk gelden als bewijs van een duurzame partnerrelatie. Er is op dit punt enkel sprake van beweringen die op geen enkele wijze worden onderbouwd. In dit verband merkt de Raad trouwens nog op dat een door verzoeker voorgelegde verklaring van zijn broer van 14 november 2022 aangeeft dat verzoeker tot zijn vasthouding verbleef bij zijn broer en dat hij ook verder bij deze broer kan verblijven, waardoor ook niet blijkt dat hij werkelijk reeds samenwoonde met zijn beweerd partner. Verzoeker kan in de gegeven omstandigheden niet overtuigen dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven dat onterecht niet in rekening is gebracht.

Verzoeker betwist de motivering verder niet dat geen band van afhankelijkheid blijkt met zijn broer, zus en neven die in België verblijven, zodat ook op dit punt geen gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan blijken, rekening houdend met de door verweerder in zijn beslissing aangehaalde rechtspraak van het EHRM.

In zoverre verzoeker verder stelt zich te kunnen beroepen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad allereerst vast dat de situatie van verzoeker deze is van een vreemdeling die zich heden reeds gedurende langere tijd in onregelmatig verblijf in België bevindt. Hij weerlegt dit gegeven niet. Het betreft dan ook de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer verzoekt om toelating tot binnenkomst en/of verblijf, zodat de bestreden beslissing op zich geen inmenging in enig privéleven vormt en er dus geen onderzoek moet worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van voormeld verdragsartikel.

Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische Staat om het recht op privéleven hier te lande te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoog-kamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986,

Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemde-lingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, uri e.a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de omvang van de banden die de betrokkene heeft in de staat in kwestie en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het privéleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokkene wist dat, gezien zijn verblijfsstatus, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het privéleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Inzake de elementen van het privéleven heeft verweerder in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker de contacten met zijn familieleden in België ook kan onderhouden via mail, telefoon of andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen van deze familieleden naar de plaats waar hij verblijft. Verzoeker betwist deze beoordeling niet. Nog heeft verweerder vastgesteld dat verzoeker weliswaar verklaart sinds 1997 in België te verblijven, maar dat hij een eerder verblijfsrecht verloor door een te lange afwezigheid uit dit land. Ook dit motief wordt door verzoeker niet onderuit gehaald. Verder stelde verweerder vast dat verzoeker, ondanks zijn voorgehouden lange verblijf, niet kan aantonen dat hij bijzondere banden heeft met België. Verzoeker gaat in zijn middel niet concreet in op deze beoordeling en weerlegt deze niet. Hij beperkt er zich toe te stellen dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt, maar hij blijft in gebreke te preciseren waaruit zijn banden met België precies bestaan. Hij toont aldus niet aan dat hij in België, los van zijn familiebanden, hechte en duurzame banden heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Nu verzoeker zijn verblijfsrecht verloren zag gaan door een te lange afwezigheid van het Belgische grondgebied, of doordat hij niet het bewijs kon leveren dat hij niet langer dan toegestaan afwezig was van dit grondgebied, blijkt bovendien niet dat hij sindsdien nog enige verwachting kon koesteren dat hij zijn privéleven in België kon verderzetten. Een en ander geldt des te meer gelet op de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker op 14 december 2020 tot een gevangenisstraf van 20 maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en voor bedreigingen. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat deze veroordeling niet getuigt van een geslaagde integratie in de Belgische samenleving.

In zoverre verzoeker betoogt dat het slechts gaat om één veroordeling door middel van een verstekvonnis, dat *“gewijzigd kan worden middels een verzets-of hoger beroepsprocedure”*, merkt de Raad op dat verzoeker evenwel niet aantoonde dat hij gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheden. Bovendien heeft verweerder in de bestreden beslissing niet enkel verwezen naar deze veroordeling, maar ook gesteld dat de door verzoeker gepleegde feiten, waarvoor hij een gevangenisstraf van 20 maanden heeft

gekregen, een totaal gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden aantonen. Verzoeker weerlegt de vermelde feiten en de ernst hiervan niet.

Verzoeker toont geen uitzonderlijke omstandigheden aan die kunnen toelaten vast te stellen dat zijn privébelangen in België alsnog de bovenhand moeten krijgen of aanleiding kunnen geven tot een positieve verplichting op basis van artikel 8 van het EVRM.

In de gegeven omstandigheden kan verzoeker niet overtuigen dat, voor zover er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in België, hierop disproportioneel wordt ingegrepen door de bestreden beslissing of dat de beoordeling door verweerder ter zake onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is. Dit ongeacht de vraag of verzoeker actueel moet worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker nog stelt dat verweerder bij de toetsing aan artikel 8 van het EVRM tot de conclusie had moeten komen dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden bestaan die *“nopen tot de toepassing van art. 12bis Vw. en die een aanvraag van op het grondgebied toelaten”*, dient nog te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een verwijderingsbeslissing is en geen antwoord op een aanvraag gezinshereniging die verzoeker heeft ingediend. Uit het administratief dossier blijkt ook niet dat verzoeker een dergelijke aanvraag zou hebben ingediend of dat hij op één of andere manier onder het toepassingsgebied van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet valt.

3.8. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit wetsartikel vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat verweerder, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Zoals blijkt uit de voorgaande bespreking van het middel werd in de bestreden beslissing correct geoordeeld dat er geen sprake is van een gezins- of familieleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Voor zover er sprake is van familieleden in België die evenwel niet behoren tot het kerngezin, werd dit in rekening gebracht en in dit verband werd een zorgvuldige en proportionele belangenafweging doorgevoerd. Verzoeker toont niet aan dat in dit verband enig specifiek gegeven onterecht niet in rekening is gebracht bij de afgifte van het bestreden bevel. Verzoeker stelt verder niet dat hij gezondheidsproblemen heeft noch betoogt hij dat hij minderjarige kinderen heeft, zodat evenmin blijkt dat in dit verband concrete elementen speelden die in rekening dienden te worden gebracht.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

3.9. De Raad ziet verder de relevantie niet in van de door verzoeker aangehaalde rechtspraak die handelt over situaties waarin een verblijfsaanvraag als familielid van een burger van de Unie werd ingediend terwijl de aanvrager nog onder inreisverbod stond. Een dergelijke situatie doet zich thans immers niet voor. Verzoeker kan in de huidige stand van de procedure niet als een familielid van een burger van de Unie

worden beschouwd en er is actueel ook geen sprake van dat hij een dergelijke verblijfsaanvraag heeft ingediend.

3.10. Op basis van de uiteenzetting van verzoeker en gelet op de gedane vaststellingen kan niet blijken dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op onjuiste feitelijke gegevens, dat verweerder bij de afgifte ervan onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld of dat hij disproportioneel heeft ingegrepen in verzoekers belangen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet.

3.11. Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 4 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 en voorhoudt dat hij hieromtrent niet werd gehoord, terwijl hij aan de voorwaarden zou voldoen, wijst de Raad op het volgende. Het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 handelt over *“de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren”*. Overeenkomstig artikel 6 van dit koninklijk besluit komt het de vreemdeling toe om een aanvraag tot machtiging om in het Rijk terug te keren in te dienen overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat verzoeker op enig ogenblik een dergelijke aanvraag indiende. Hij kan dan ook niet overtuigen dat verweerder in dit verband in de bestreden beslissing enig concreet onderzoek diende te voeren of hem diende te horen. Hij toont daarenboven ook niet aan dat hij in aanmerking zou komen om op grond van artikel 4 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 te worden gemachtigd tot een terugkeer.

3.12. Verzoeker blijft ten slotte in gebreke concreet toe te lichten op welke wijze verweerder door het nemen van de bestreden beslissing het rechtszekerheids- of vertrouwensbeginsel heeft miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk. In zoverre verzoeker in dit verband andermaal verwijst naar het inreisverbod wordt herhaald dat deze beslissing niet het voorwerp is van voorliggend beroep.

3.13. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS